

то господство страната до няколко национални крушения, пропияла историческите идеали на българското племе, след Втората световна война тази класа трябваше да защитава интересите си, изчерпала вече моралния и политически кредит пред народа. Именно поради това тя не успя да възроди старите или да създаде нови буржоазни партии с влияние сред народа, затова се приюти зад удобния параван на земеделските и социалдемократически групировки, откъдето насочваше опозиционните движения. Очевидно е, че опозиционните партии, които се опираха на една такава прогнила основа, не можеха да разчитат на траен успех в обществените борби. Другата опора на опозиционните движения беше също нетрайна и преходна – дребнобуржоазните маси. Поради своята класова природа дребнобуржоазните маси не бяха склонни да залагат живота и имота си за реставраторското дело на буржоазията, макар съзнателно или не значителна част от тях да вървеше след опозицията.^{“2}

Опозицията е буржоазна, реакционна, свързана с фашизма, контрареволуционна сила, домогваща се до реставрация на капиталистическия строй. Ликвидирането на многопартийната система е разгром на буржоазната опозиция и се оценява без изключение положително, като акт, довел до окончателното укрепване на народнодемократичната власт. Политическите процеси срещу лидерите на БЗНС „Н. Петков“ и БРСДП(о) и срещу „конспиративните военнофашистки организации“ „Хан Крум“, „Център“, „Неутрален офицер“ и пр. се квалифицират единодушно като необходимо „организирано политическо настъпление на силите на Отечествения фронт срещу реакцията в условията на изострена класова борба“. Непрекъснато се изтъква ръководната роля на БКП и нейния вожд Георги Димитров в борбата срещу буржоазната опозиция и за утвърждаване на комунистическия строй. Фактичeskото ликвидиране на БЗНС като политическа партия посредством прогонването на д-р Г. М. Димитров, съдебното убийство на Никола Петков и преследването и репресирането на техните привърженици демагогски се определят като „идей-